

*het verhaal dat HORSE POWER HARRIE weet
en
HORSE POWER HARRIE heet*

IK WEET LANGZAAMAAN HOE STILTE HEET;

*DIT IS WAT STILTE DEED EN MIJ VERGAT
ZICHZELF GING ZIJN
EN STIL GING
STAAN*

...

‘..zolang je zoekt naar rust en stilte laat gezochte rust en stilte zich niet zien..’

*WANT WAT JE ZOEKT IS RUST
EN DAT JE ZOEKT IS ONRUST*

‘..als al het zoeken stopt vind je niets; het zoeken houdt gewoon op..’

Het proces van zoeken heeft gewoon iets nodig om te kunnen vinden; anders is het geen zoeken. Je moet ergens heen waar je schijnbaar nog niet bent en je moet een idee hebben waar je heen wilt gaan. Dit is het drama van de spirituele zoektocht; dat je ergens wilt zijn waar je nog niet bent en dat je ergens naar toe wilt dat alleen in een idee bestaat. Ontwaken is stoppen met zoeken, stilstaan; uitlijnen met wat in het moment aanwezig is. Stoppen met zoeken is geen ding; het is geen antwoord op een vraag...wat verdwijnt is niet meer aanwezig en niet iets waar je bewust van wordt.

Sinds mijn ontwaken weet ik niet meer wat ontwaken precies inhoudt; wat een ontwaakte staat voor betekenis heeft. Ik voel mij en ben uitgelijnd met wat altijd al aanwezig was en altijd aanwezig is en zie geen onderscheid tussen wat mij beweegt en wat mij doet bewegen. Aanwezig zijn is geen filmpje dat je een ander kunt tonen, niet een verhaallijn die het een ander duidelijk maakt; het is net zo onverklaarbaar als de aanwezigheid van wind, het ruist en suist en kent geen definitie van zichzelf.

‘..werkelijk aanwezig zijn is je er niet meer bewust van zijn; het is niet meer als iets specifiek te duiden en huist net zozeer in bewustzijn als in een gevoel van afwezig zijn; het kent geen voorkeuren...’

Het staat zo continue en volledig aan...volledig aan staan; niet iets dat ik heb kunnen verwerven en ‘als dit’ ooit had kunnen bedenken. Zelfs de mij omringende wereld, met al haar strijd, ongelijkheid en pijn staat aan en reist met mij mee; compassie, als poging dit ENE te willen benoemen, kent geen voorwaarden en geen reservelijst van afvallers die niet mee kunnen gaan.

Compassie is geen actie, geen eigenschap; het is wat ondefinieerbaar in gebeurtenissen zit...wat zich als grondtoon van alles dat plaatsvindt laat kennen. Daar waar verhalen geen houvast vinden om zich te hechten; daar waar rust en stilte dit universum scherp en vorm geven..dit oneindige spel van trial and error waarin heel veel mogelijk is. En ik, ik ben een uitdrukking van die compassie en ik ga mee omdat het mij uitnodigt, mij omvat; compassie is een optie die aanstaat voor wie zich verbonden voelt en zich mee wil laten voeren richting onzekerheid. Richting oneindigheid....en misschien wel richting onwetendheid. Alleen aangevinkte opties tonen zich en al het overige wacht simpelweg op hun eigen momentje van aanvinken, van meedoen, meedoen.

‘...wat valt er nu eigenlijk te weten van dat wat gebeurt anders dan dat het gebeurt...?’

Alles wat je zou willen weten vindt nu al plaats; je hoeft er niets van te weten en je hoeft er niets voor te weten. Je hoeft er ook niet slim voor te zijn, er ligt geen theorie voor handen die je moet snappen om te ontwaken. Zelf ken ik geen zoektocht meer hoewel ik nog wel eens naar zoek naar die vertrouwde eigenheid die ik zolang heb gekend; iets in mij dwaalt nog steeds rond op een hopeloze queeste want er valt niets te vinden, niets te ontdekken dat zich niet al toont en synchroniseert met mijn queeste richting oneindigheid.

ZOLANG JE NOG ZOEKT...

Zolang je zoekt zoek je niet een weg ergens naar toe maar ergens vanaf; je wilt weg, ergens vandaan. Maar er is niets te zoeken en al helemaal niets te vinden dat niet al hier is...zoeken is een bezigheid en daarmee nooit het gehele verhaal en je wilt het hele verhaal vinden, omvatten...ontdekken. Ontwaken is de zinloosheid omarmen; als je niet meer weg wilt van waar je bent kom je aan waar je wilt zijn. Dat het niet meer specifiek iets is dat je kunt duiden maakt niet meer uit; dat is geen besluit, het maakt gewoon niets meer uit. Het klinkt leeg en hopeloos en dat is wat je zult moeten worden; Meister Eckhardt leerde het ons 800 jaar geleden al. Je leegt jezelf alleen maar van iets dat leeg is van zichzelf; een illusie. Meister E liet hem los, liet hem gaan; stel je eens voor met de inquisitie om de hoek; mijn weg kende, gelukkig dan maar, minder tanden en beten die mij bedreigden....

WAARHEEN IK OP WEG BEN
IS HET VERTREKPUNT
DAT MIJ OP WEG HELPT
OMDAT HET ALS MIJ VERTREKT

Alles vertrekt vanuit mijzelf; ook ik, ook jij. Je kunt ook vertrekken zonder te zoeken; op weg zijn is de eerstvolgende zucht die ruimte schept voor adem, voor leven...adem kent geen vertrekpunt.

DE HEILIGE GRAAL VAN ONTWAKEN

Het is geen heilige graal die je vindt, geen ontsnappen aan de werkelijkheid die zich ontvouwt. Het is uitlijnen met de werkelijkheid zoals die zich ontvouwt; ogen die zich openen en zonder oordeel ontwaren wat zich laat zien..ogen kunnen niet oordelen. Het is niet iets persoonlijks; verdergaan, stilstaan...het onderscheid toont zich niet meer. Een uitgestrekte, bijzondere vlakte die zich toont waarin zichtbaar en onzichtbaar equivalent zijn aan elkaar. Waar ik ben, zoals ik me voel en mezelf definieer is ondefinieerbaar waar ik ben, zoals ik me voel en zoals ik mezelf definieer; het is niets dan wat ik telkens weer bespeur, waarneem en loslaat. Niets dat het controleert of stuurt en daarin voel ik mij onmachtig, losgelaten. Ik, de persoon, staat buitenspel en ik..ik heb het nog door ook. Maar ik heb geen grip meer; het is mij uit handen genomen en zo gaat het als je ontwaakt. Het is ook niet nodig, ik voel mij goed zoals het nu gaat. Ik voel mij veilig had ik bijna willen zeggen en zo is het eigenlijk ook; niets dat mij kan raken hoewel dat niet echt zo is. Ontwaken bevrijdt je namelijk nergens van; het maakt je onmachtig nog te vluchten, weg te lopen van zelfbedachte problemen; je kunt en hoeft nergens meer tegen te vechten; want waartegen nog dan..?

Mijn ontwaken heeft al mijn verdriet, en daarmee al mijn pijnpunten opengelegd en ik heb ze gezien en heb ze gevoeld; een jarenlang proces van heling. En in alles wat ik schrijf kom ik steeds weer terug op het moeizame proces dat ik heb doorgaan maar daar zit een bedoeling in. Het gaat om dit willen; alles willen. Daarmee laat je los en heel je wat onnodig in jezelf als pijnlichaam is opgeslagen, opgeborgen en weggedrukt. Ontwaken is geen pilletje die je bevrijdt van pijn; het is meer een antibiotica-kuur die je heelt en op weg helpt. Daarna ben je zelf aan zet want je moet het willen omarmen, jezelf laten gaan...vanaf hier ga je alles aan en kijk je alleen nog maar met open ogen die niet meer kunnen..niet meer willen oordelen.

EN IK..?

Ik ben niet echt veranderd; de meeste mensen om mij heen weten niets van mijn ontwaken, zien mij gewoon zoals ik voor hun ben...zoals zij mij zien en wellicht ook beoordelen. Zo leef ik in heel veel beelden en ideeën die ik zelf niet eens ken. Ontwaken schudt de boel goed door elkaar en zo is het bij mij zeker gegaan. Maar het stabiliseert zich, als een solide basis; een nieuwe manier om verder te gaan...maar dat was ik sowieso al van plan. Je, het...alles gaat gewoon door en het leven dat zich ontvouwt verandert daar niets aan. In het proces van ontwaken ben je je bewust van veranderingen die plaatsvinden en dat is bij tijd en wijle spectaculair. Omdat het oude pijnlichaam nog gewoon aanwezig is en geprikkeld en losgewoeld wordt. Het is een transformatie van oud naar nieuw en ontwaken is gewoon een proces dat je zult moeten ondergaan. Het is deze ene one-way ticket....

Je moet mee willen gaan, onbevooroordeeld en losgelaten; alleen op die manier opent zich een spectrum van onbegrensde mogelijkheden. Zelf heb ik en ben ik geen vooropgezet plan meer, ik hoef mezelf niet meer te bedenken als een persoon die een weg gaat...ik ga al en zo gaat iedereen z'n weg. Op mijn sterfbed zal ik alleen maar deze ene mogelijke weg zien als het pad dat ik ben gegaan. Zijwegen zijn er nooit geweest, die waren er simpelweg niet. Verbitterd kan ik alleen maar zijn over wat ik niet wilde, niet toeliet en uit de weg trachtte te gaan. Mij is de mogelijkheid geboden te kiezen, mezelf te slijpen, te huilen en te lachen, intenser te voelen en dit te ondergaan; iets anders ken ik niet en wil ik niet. Overgave, werkelijk aanwezig willen zijn, jezelf door en door willen kennen en jezelf volledig willen erkennen...deze werkelijkheid werkelijk willen omarmen is de weg; jouw, mijn weg. Verlichting is niets specifiek; het vormt zich op je weg en kromt zich naar jouw weg toe als je die weg wilt gaan; het zoekt naar bereidwilligheid, onvoorwaardelijkheid. Zij vraagt je afstand te nemen want zo kom je binnen en komt zij binnen en zie je haar verwevenheid in je eigen alledaagse aanwezigheid...dit is het gezicht dat zij toont en er is niet anders dan dat wat je nog ziet, als je de weg van waarachtigheid gaat en volgt. Er is iets dat alles, mij en jou meeneemt, vormgeeft; je kunt het niet aanraken en al zeker niet visualiseren maar je kunt er bewust in aanwezig worden. Zoals sommige mensen de aanwezigheid van de hun geloofde god kunnen voelen in hun bewustzijn zonder die te kunnen of te hoeven zien; een oerkracht. Als je werkelijk contact maakt is voelen genoeg; meer weten is niet meer nodig want aanwezig zijn in dit besef is bewijs genoeg. Dit is wat bewustzijn is; een innerlijk weten dat je leidt...zonder meer te hoeven en te willen weten. Het laat zich kennen en is alomvattende kennis; grootser dan wat te bevatten is voor het brein maar alledaags als het schenken van een goed glas wijn. Het zit in het genieten, zonder iets tastbaars dat zich als genietbaar aan je toont; het zit in de liefde, zonder wat dan ook om lief te hebben; het zit zelfs in boosheid of verdriet, zonder oorzaak die eraan vooraf gaat of specifiek punt waarnaar het wijst of verwijst. Het is een vertrekpunt en zo kom je stil te staan als je ontwaakt; als ondefinieerbaar vertrekpunt waarin alles plaatsvindt zonder specifiek doel; het staat gewoon open als wat zich aan je wil tonen...een onbeschreven cheque aan toonder.

JE HOEFT NIET IETS TE SNAPPEN

We leven in het informatie-tijdperk; alles wordt blootgelegd voor en aan ons intellect. En zo is net zozeer door biologen bijna alles al ontrafeld wat zich in ons lichaam afspeelt. Maar iets snappen is iets heel anders dan het daadwerkelijk ervaren. Zo kan ik ondertussen uitgebreid googelen op begrippen als blijdschap en geluk waarmee ik precies kom te weten wat voor innerlijke biologische processen zich afspelen in het lichaam als het zich aandient. Maar ik heb er niets aan; dit weten verhoogt niet het geluksgevoel of de blijdschap die ik graag zou willen ervaren. En zo is er o zo veel te lezen over ontwaken en verlichting maar het helpt je niet verder in het moment waarin je nu aanwezig bent. Ik heb al veel te veel mensen ontmoet in spiri-land die het hele verhaal intellectueel snappen en daar zelfs hun werk van maken; het is een populaire markt waar wel iets te winnen is...voor wie dit wil. Ware verlichting gaat aan elk begrip voorbij...

STIL ZIJN

Het is stil geworden in mij; ik kan ondertussen net zo goed zeggen dat ik stilte ben. Of bewustzijn; noem het zo je wilt. Er moest een proces van ontwaken en heling aan vooraf gaan dat nu bijna 5 jaar geleden is begonnen en ik snap nu pas dat zo'n proces tijd nodig heeft. Stilte is een gewenningsproces waar je in moet groeien. Het voelt eenzaam, het voelt onthecht; overgeleverd aan wat zich aandient als moment, gebeurtenissen die zich tonen zonder persoonlijke verhaal dat door het ego onophoudelijk wordt verkondigd en wederom herhaald..en weer en steeds meer wordt herhaald. Ontwaken wist iets uit dat, zonder dit uitwissen, ingewikkeld en moeizaam leek en voelde; zo heb ik geleefd zegt mijn herinnering maar ontwaken maakt die herinnering onpersoonlijk en onbereikbaar. Ik ben mezelf kwijt, tenminste; zoals ik mijzelf en de mij omringende wereld ooit definieerde. En toch...alles gaat gewoon door; is net zo stil, onthecht en onpersoonlijk als ik mij nu voel. Ik ken de eigenschap van zoeken niet meer; ik laat mij leiden maar zelfs je laten leiden is out of tune. Stil zijn is geen eigenschap; je kunt het niet eens bespeuren of zelfs maar aanraken...ik weet alleen nog maar dat het de afwezigheid is van wat ik niet eens meer herken als wat zich ooit als mijn verhaal een vervolg dicteerde. Het is wat je denkt te hebben toegelaten maar het laat zichzelf toe. Ik weet niet waar het vandaan komt, deze stilte; waar of zelfs waarin het aanwezig is. Maar dat het is....dat het is...is for sure.

Het bestaan...ons bestaan, mijn bestaan; is het wel een ruimte waarin je ronddooft ? Het neemt vorm door de aanwezigheid van mijn zintuigen; ik zie, hoor, luister en voel. Wat aanwezig is is wat het met mij doet...is dat tastbaar, kan ik daar heen of vanaf ? Stil zijn is meer dan stilte alleen; het kent geen uitweg..er zijn geen grenzen die dit, die mij beperken of begrenzen. Niet meer; heeft het dit ooit wel gedaan ? Ik weet nog steeds niet waar of wie ik ben, maar ik ben. Aanwezig zijn is al heel wat; meer wordt er niet, en werd er ook nooit van mij verwacht. Het is geen eigenschap en daarmee ben ik geen eigenschap en is mijn aanwezigheid niet die samenbundeling van eigenschappen die mij ooit in een verhaaltje deden geloven.

Wat mij is overkomen is zeldzaam; er zijn veel te weinig mensen die ontwaken, die ontdekken wat verlichting werkelijk inhoudt...mensen die meegaan en stoppen niet als optie meer herkennen. Het is geen zoektocht naar iets, zoeken is zinloos; zelfs loslaten is zinloos. Eigenlijk is alles sowieso al zinloos en een eindeloze weg. Wat wie dan ook zoekt gebeurt al maar teveel mensen kijken weg...dat is wat ik om mij heen zie; nodeloze blikken die maar blijven rondkijken en zichzelf zoeken in iets dat onvindbaar aanwezig en beschikbaar is. Je kunt jezelf niet vinden of hervinden; je

bent hier godssomme al....!! Waar wil je jezelf in godsnaam vinden dan ..?? Als je ontwaakt vind je jezelf en verlies je jezelf in hetzelfde moment; het gaat samen op in een wonderbaarlijke symbiose die alles uitwist wat onnodig en onwerkbaar blijkt te zijn en al die tijd onzinnig blijkt te zijn geweest.

Als je ontwaakt ontwaakt er iets bijzonders in je; stel je voor even maar voor hoe je voor het eerst verliefd werd...dat waanzinnige gevoel dat zichzelf maar zomaar ineens als volledig nieuw gevoel in je liet voelen. Vanuit het niets, zomaar ineens...daar heeft nog nooit iemand iets voor hoeven te doen. Het zit gewoon in eenieder van ons en zo zit de oerkracht van ontwaken in eenieder van ons; het is er en niet voor hele specifieke mensen in het bijzonder.

ALS JE ONTWAAKT STOPT HET MALEN IN JE HOOFD

...dat is wat er gebeurt in het proces van ontwaken; het oneindige malen in je hoofd houdt op te bestaan. Wat overblijft is de context waarin het ooit gebeurde en die context staat gewoon stil van zichzelf; dit moment, en daarmee elk moment, waarin je ademhaalt en steeds maar weer opnieuw jezelf ontdekt, hervindt, uitvindt en nog maar weer eens herontdekt. Mijn verleden heeft mij verlaten en toch is dat nog niet echt zo ook al is dit wel hoe mijn bewustzijn zich voor nu heeft gesynchroniseerd. Ontwaken is een geleidelijk proces en ik vertel maar gewoon wat ik daarvan weet omdat ik het onderga zoals het op mijn pad komt; zoals mijn pad zich toont en vormt. Mijn verleden zit niet alleen maar in mijn geheugen; het is meer, veel meer dan dat. Het zit ook in de persoon die ik ben, gevormd door mijn unieke verleden; mijn verhaallijn. Mijn verleden zit in hoe ik mezelf heb aangeleerd te denken en handelen, hoe ik op de wereld en de mensen om mij heen ben gaan reageren en van daaruit beslissingen ben gaan nemen. Ik ontdek dat pas nu, in de stilte die mij heeft omvat; die mij nu leidt. Dat het hiermee niet klaar is en dat de stilte alleen maar ruimte creëert waarin je jezelf gaat zien. Dat het je dwingt te observeren en daarmee leidt het je heel diep naar jezelf terug; naar dat wat diep in je leeft en het pad dat je ging zolang heeft gedictieerd. Het is voor mij een verdrietig pad omdat ik veel heb weggestopt...ik voel dat nu; eindelijk dan en het is tegelijkertijd niet fijn en wel fijn. Ik wil dit omdat ik het verzet hiertegen dat ik zolang heb gekend, niet meer ken. Het gebeurt gewoon; dit is gewoon hoe ontwaken zichzelf ontwaart en mij bevrijdt van het onnodige lijden dat ik al die tijd met mij heb meegezeuld. Ik snap nu ook pas de valkuilen die Adyashanti in zijn boek 'Het einde van je wereld' beschrijft; het is al jaren geleden dat ik zijn boek heb gelezen. Elke stap die ik heb gezet op dit pad van ontwaken heeft mij altijd teruggeleid naar mezelf terug; naar wat zich in mij afspeelt...om het te zien, om te voelen en het daarmee te ontwaren als onnodig, onwaar. Maar je gaat terug, onverbiddelijk; zo ging het bij mij keer op keer. Zonder ontsnappingsclausule; zien, voelen en ontwaren...pijnlijk, confronterend en niet leuk. Ik ga niet vertellen dat ontwaken fijn is om te ondergaan...ik ga wel vertellen dat ontwaken het enige is dat er nog toe doet; dat je onverbiddelijk meegaat en mee wilt gaan. Het maakt mij niets meer uit wat ik voel; ik wil dit ook al schuurt het nog steeds zo af en toe en soms ook best lang en pijnlijk. Het heeft helemaal niets met willen van doen. Er ligt geen plan voor mij klaar; het ligt alleen maar in de bedoeling vastgelegd dat ik heb te ondergaan wat zich aandient...dat ik aanhaak. Ik ben niet meer de kar die ik trek als het leven dat ik leid maar het pad en de mogelijkheid die ik bied waarop de kar zich voortbeweegt..en die mogelijkheid kent geen weerstand. Ik ben mezelf kwijtgeraakt op dit pad; het klinkt onthecht en het voelt onthecht. Ontwaken is een proces waar je in zult moeten groeien; het leidt je weg van een vertrouwd pad dat zo lang zo logisch en eigen leek en het leidt je naar een nieuwe weg, nieuwe mogelijkheden...maar het is een weg zonder herkenbare eigenschappen en die zul je voor jezelf moeten gaan ontdekken en die zul je jezelf eigen moeten maken. Je keert steeds weer, en steeds meer, naar een rustpunt terug dat je zult gaan ontdekken als jezelf van waaruit je vertrekt...

en je vertrekt ontegenzegglijk, keer op keer weer
totdat je alleen nog maar vertrekt...ontdekt dat je uit
en als bewustzijn bestaat..
..en dat er uiteindelijk niets dan bewustzijn bestaat..

WAT ZOU HET TOCH ZIJN; DAT BEWUSTZIJN .. ?

Niets; een woord...niets meer dan dat. Elk woord dat de werkelijkheid tracht te beschrijven is uiteindelijk niets dan een woord, een begrip. En natuurlijk, om het uit te dragen, te willen delen heb je een woord nodig, een ruimte waarin je kunt samen komen om daadwerkelijk daar samen te zijn. Maar zonder woord of begrip zijn wij allemaal hier samen; zijn wij allemaal in dezelfde ruimte aanwezig. Aanwezigheid zou dan het meest passende woord moeten zijn. Maar wat kun je met het woord aanwezigheid ? Het heeft geen eigenschap van zichzelf waardoor het kenbaar wordt als zichzelf. Aanwezig zijn kent geen zoektocht naar zichzelf en is geen eigenschap die zichzelf definieert. Het is niets..het is alles; er is geen zoektocht mogelijk...je kunt alleen maar om je heen kijken en het niet zien maar alleen maar aanzien in wat je ziet; dat je ziet. Het is niet te vinden buiten jezelf; er is niets buiten jezelf...

Ik denk dat je het gewoon niet teveel in woorden of begrippen moet willen vinden. Verlichting is rust in jezelf vinden of beter nog hervinden en als je eigen natuurlijke ruimte ontdekken. Het betekent niet dat er geen onrust meer te ervaren is, dat moet het voorgaande ook wel duidelijk hebben gemaakt. Rust is de ruimte waarin je leert los te laten wat vastzit; wat zich als pijnlichaam heeft gemanifesteerd. Verlichting is voor veel mensen een mooi spiritueel iets dat als een ervaring wordt gezien op een pad richting gelukzaligheid, of in elk geval iets mooier dan wat nu ervaren wordt.. Maar gelukzaligheid, de heilige graal, is alleen te vinden in het loslaten van oude aangeleerde patronen. Je moet ervoor aan het werk en het is geen gemakkelijk pad. Zelf heb ik nog maar één doel voor ogen en dat is dit pad gaan omdat ik niets dan mijn eigen waarheid wil leven. Die waarheid is universeel en omvat ook werkelijk niet alleen mij maar het hele universum. Hier zijn, aanwezig zijn is zo'n bijzondere ervaring; ik moet en wil het hier nu doen omdat ik hier ben en ik wil het ten diepste ervaren zoals het werkelijk is. En die werkelijkheid is geen idee en ligt niet in ideeën verborgen. Er is hier iets dat scheidt; dat mogelijkheid creëert; ik was een leven lang bezig met alleen maar mijn eigen verhaal maar ik wil dit verhaal dat mij scheidt en mij mogelijk maakt omarmen en omvatten..het waarachtig leven en beleven. Alleen maar dit willen heeft iets geopend in mij dat iets moois in mij wakker heeft gemaakt; het is een bijzondere helende energie die zich in mij is gaan roeren en het is van alles, van iedereen...het kent geen binnenkant, geen buitenkant.

Je moet gaan leren vertrouwen op wat in je speelt; dit is de persoonlijke gids. Een oprecht en waarachtig vertrouwen hierin maakt die gids herkenbaar aan jezelf als de loods die de veilige haven als geen ander kent. En alleen maar in dit vertrouwen verwordt die loods tot het pad dat je hebt te gaan en op dat pad zal het licht van de vuurtoren dat zich in je diepste zijn zal tonen je leiden en begeleiden. Dit is wat ik nu weet en wil delen als dit pad dat zich toonbaar als mijzelf, gaande op die weg, heeft geleid en bevrijd. Alleen nog maar zo wil ik verder gaan...want ik kan en wil allang niets anders meer dan dat...dan DIT.

ADAGIUM VAN DIT ONEINDIGE VERHAAL

En zo heb ik mijn verhaal als dit moment op mijn eigen unieke manier gevormd; het absolute standpunt dat ik in zoveel boeken over verlichting heb aangetroffen herken ik niet en dat is niet mijn weg....het is mij te onpersoonlijk, te kil en maar al te vaak intellectueel. Dit leven gaat wat mij betreft over geraakt willen worden en ervaren wat dit met je doet...en daar bovenal niet voor weglopen. Wat er ook gebeurt, het gebeurt gewoon zonder dat het nodig is het in een verhaaltje te stoppen dat vervolgens een leven op zichzelf gaat leiden. Daarmee sla je te allen tijde de plank mis want je mist wat er werkelijk gebeurt; dat er iets in je leeft dat zich wil uiten, zich wil tonen als gevoel omdat we geboren zijn met een gevoelsleven dat zich wil tonen. Als je dit toelaat, zoals het gewoon hoort te gaan, sla je de weg in van de onvoorwaardelijkheid en alleen dat, die onvoorwaardelijkheid, is ware liefde die zich toont. Het is niet naar buiten toe gericht; het leeft in dat wat als dit leven aanwezig is. Ware liefde stroomt nergens vanaf en nergens naar toe; het is beschikbaar. Meer kent het niet van zichzelf. Je zult het in alles gaan zien; ga mee, ontwaak en loop mee...wil dit omdat het er voor mij werkelijk toe doet; dat je gaat zien dat in alles dit ENE niet alleen verstrengeld is met wat ons beweegt, beroert en raakt maar in alles is dat ons roert, beweegt en raakt. Dat je alleen maar zo werkelijk contact maakt, met en als alles om je heen...dat jouw binnenkant de buitenkant is van wat overblijft en dat het geen werkelijke grenzen kent.

THE AFTERLIFE

In alles wat ik tot nu toe heb verteld heb ik verslag gedaan van wat mij is overkomen sinds mijn ontwaken en ik kan daar oneindig over doorgaan maar ik ben, al heel lang, hier aanbeland; waar ik nu ben. Ik heb het nooit zo heel erg gewild als ik wel lees in verhalen van anderen die een jarenlange, soms decennialange, zoektocht aangingen om verlichting te vinden. Het was voor mij meer dat ik met DIT, via Art of Living, in aanraking kwam en erdoor gefascineerd werd omdat er iets in zat dat gevoelsmatig klopte; ik wist niet eens precies wat. Maar ik heb nooit een drive gekend om verlicht te worden of zo; ik ben altijd te nuchter geweest voor spiritualiteit in het algemeen. Er zijn meer dan genoeg mensen die in een midlife-crisis belanden en die absolutie vinden door hun verleden aan te gaan waarmee ze het hebben kunnen laten rusten en op die manier de rust hebben gevonden om verder te gaan. Ik moet daarbij vaak denken aan mijn opa omdat hij voor mij die rust uitstraalde en ik vond het als klein kind fijn om bij hem te zijn.

Zonder een bedoeling of zoektocht die van mijzelf uitging ben ik geworden wat zo ontzettend veel mensen nastreven: verlicht. Het is gewoon zoals het is. Ik heb daar het nodige voor moeten doen en het is nu gewoon logisch dat dat zo ging; noem het voor mijn part maar gewoon die crisis die mensen op mijn leeftijd hebben aan te gaan. Eergisteren dacht ik nog dat ik dit boek maar eens moest gaan afsluiten; ik blijf tenslotte maar oneindig doorschrijven terwijl ik allang verteld heb wat ik wil vertellen. Dat dacht ik tenminste. Maar de afgelopen dagen waren er verschillende dingen die op mijn pad kwamen waardoor ik van gedachte ben veranderd; en gelukkig maar. Omdat ik tot nu hoofdzakelijk heb geschreven over wat mij is overkomen sinds mijn ontwaken, wat op mijn pad is gekomen, wat ik moest aangaan en wat dat met mij deed.

Ik heb in de verhalen die ik tot nu toe aan het papier heb toevertrouwd veel verteld over de eenzaamheid die ik ben aangegaan, wat het met me deed en hoe het proces van ontwaken daar nieuw licht op heeft doen schijnen....en dat ik die eenzaamheid ben aangegaan. Het proces van ontwaken is loslaten en het is niets anders dan dit wil je ontwaken; het gaat over iets aangaan dat

zich in je beweegt. Ik ben veel persoonlijke contacten verloren sinds mijn ontwaken, het was gewoon niet anders. Zo ging het gewoon voor mij; geleidelijk aan verwerd ik datgene waar ik mijn hele leven, voor ik ontwaakte, zo bang voor was. Om alleen gelaten te worden, niet leuk of interessant genoeg...er niet bij te horen. Ik zocht dat in mensen om mij heen, in vriendschappen die, of ze nu wel of niet goed voelden, in elk geval bevestigden dat ik de moeite waard was om er te zijn voor anderen dan mezelf. Het klinkt heel sneu en nu ik erop terugkijk was dat het ook. Ik schaam mij er niet voor omdat ik die schaamte niet meer ken en dat is maar goed ook.

Ik zou nu zo minstens 10 andere woorden kunnen bedenken die synoniem zijn aan ontwaken en het woord dat er voor nu uitspringt is 'emotioneel volwassen worden' want eigenlijk is dat wat er werkelijk gebeurt. En ik neem maar gewoon bewust deze aanloop voor wat ik wil vertellen omdat ik wel oneindig kan blijven doorschrijven en boeken vol kan kalken met mooie spirituele verwijzingen naar dit ENE en hoe 'dit en dat' gebeurt en moet gebeuren en zo veel meer wat men zou moeten weten maar de afgelopen dagen gebeurden er verschillende dingen die richting hebben gegeven aan wat ik nu wil gaan vertellen. Het laat zich namelijk gewoon zien in wat er gebeurt..in wat er zich ontvouwt waardoor je gewoon weet waar je staat. Omdat je het verhaal van verlichting niet moet zoeken als escape uit het dagelijkse leven maar alleen maar kunt vinden in de subtiele, kleine gebeurtenissen die zich bewegen in dit leven....omdat die duiding geven aan wie en waar je bent en waar je staat. Gisteren was het oudjaarsavond en ik ontmoette op een feest een vriend die ik, sinds mijn proces van ontwaken, ben kwijtgeraakt...het verwaterde geleidelijk aan. Een vriendschap die ik ooit ben aangegaan omdat ik mij eenzaam voelde en die mij het gevoel gaf dat ik er voor iemand toe deed...zo is het voor mij in veel vriendschappen die ik ben aangegaan geweest. We hadden elkaar al jaren niet meer gezien maar nu klampte hij zich aan mij vast en erkende dat hij de vriendschap heeft doen verwateren en vroeg mij uiteindelijk, best confronterend, of ik hem gemist had. En dat had ik ook wel, in my darkest night, en ik heb dat toen ook echt gevoeld, echt doorvoeld, maar toen dat klaar was was het klaar. Het proces van ontwaken openbaart niet een heroïsch proces van loslaten, zo je dat nu al zou denken, en dat is ook niet wat ik wil laten zien. Het schijnt slechts licht op het innerlijke proces dat in alles gaande is en het brengt je, in alles dat gebeurt, bij jezelf terug..je wordt volledig op jezelf teruggeworpen. De essentie van het proces van ontwaken is dat je ontdekt dat er niets buiten jezelf om gebeurt...er is alleen maar die innerlijke wereld die alles stuurt en vorm geeft.

Door het aangaan van het verdriet om de vriendschap met die vriend van weleer heb ik hem kunnen loslaten als vriend; niet om hem als persoon maar om datgene dat ons ooit samenbracht....een behoefte aan erkenning aan en voor ons allebei. Ik mis hem niet meer en dat heb ik hem ook gezegd; ik heb hem moeten loslaten omdat dat is wat ik heb moeten doen en dat heb ik hem ook gezegd. Het moet confronterend zijn geweest om te horen maar voor mij was het bevrijdend om hem dat te kunnen zeggen; het was fijn om eerlijk te zijn naar mijn eigen gevoel. Daarna was er als vanzelf de openheid te kunnen zeggen dat ik hem, als altijd, een fijn mens vind om te zien en dat dat nooit is veranderd.

Deze eerlijkheid, dit rechtstreekse verwoorden vanuit het hart, zonder doel om iemand te kwetsen of te winnen, maar alleen maar daar om te verwoorden wat in je hart speelt is de essentie die ontwaken je leert. Zonder verwijt konden we elkaar loslaten en tegelijkertijd accepteren zoals het nu is. Eerlijkheid is nog zo'n synoniem van ontwaken als ook oprechtheid, stilte, saamhorigheid met alles en iedereen om je heen, eenheid en oordeelloos aangaan wat zich aandient. Misschien kan ik er zelfs wel meer dan 10 bedenken als ik mezelf maar laat gaan..

BEWUSTZIJN

Alles is zo anders geworden sinds mijn ontwaken en dan bedoel ik ook echt alles. Ik heb al eerder aangegeven dat je erin moet groeien; niet alleen omdat het stil wordt in je en om je heen maar ook omdat alles wat zich nog op je pad laat zien direct en zonder tussenkomst van de innerlijke ego-stem wordt gezien en ervaren. En ik snap het soms niet; zo af en toe lees ik verhalen van de bekende goeroes die op het net bekend zijn en die vertellen over hun moment van ontwaken alsof het in een split-second klaar was. Er werd iets helders gezien en ervaren en dat was het dan. Dit is natuurlijk ook wat de meeste mensen die hiernaar zoeken willen horen; als je maar lang genoeg wacht en zoekt komt er hopelijk dat ene moment waarmee al het lijden stopt en je de lang begeerde verlichting vindt en zult gaan omarmen. Mijn weg is heel anders, gelaagder, en omdat ik niet anders ken dan mijn eigen verhaal vertel ik maar gewoon hoe het voor mij is geweest. Persoonlijk denk ik dat mijn weg logischer is omdat het een pad van leren, ontdekken en ontwaren is waardoor ik inzicht krijg in het leven dat ik heb geleid voor ik ontwaakte.

Als ego wijkt als gids die je stuurt en leidt is dat bevrijdend; het heeft zoveel rust gebracht in mijn leven. Die rust is nu niet meer iets wat ik zie, voel of ervaar maar wat ik ten diepste ben...het heeft zich genesteld in mij. En toch woelt er niets dan onrust in mijn lijf; ik voel dat er zich iets los wil en los moet woelen dat in mij verborgen ligt. Als ego wijkt is alles welkom; het is maar net wat in je leeft dat welkom geheten wil worden. Het toont zich gelaagd, gedoseerd; ik heb al eerdere processen van loslaten beschreven maar het beschrijft te allen tijde een weg terug naar de grondlaag van waaruit je jezelf hebt opgebouwd. Dit is het pad van het werkelijk internaliseren van verlichting; dat je je eigen lijden loslaat door het te laten gaan en te ervaren voor wat het is; door het als niets anders meer te zien dan wat door je heen wil gaan. Dit is hoe het zich aandient en ik kan niet meer wegstijgen zoals ik vroeger ooit deed. Dit is wat zich aandient en wat ik voel; en hoewel ik weet wat voor naam het heeft voor mij doe ik niets dan wat ik zo even al zei; ik voel wat er is te voelen...er zit geen verhaal in, het beweegt alleen maar en het beweegt zich in mij. Dit is het waarachtige leven in het hier en nu en dacht je al ergens voor weg te kunnen lopen als je ontwaakt dan heb je het mis.

Het is naar en toch is dat het niet; ik snap best wel dat je niet wilt wat ik nu beschrijf. Maar al het voorgaande is, gelukkig maar, slechts mogelijk omdat mijn verzet hiertegen, door het wijken van ego uit mijn bewustzijn, eindelijk licht en ruimte heeft gevonden mij daarvan te bevrijden....ik ga deze weg omdat ikzelf de richting niet meer bepaal; omdat ik observeer wat zich aan mij toont.

ALS EGO WIJKT

Elke dag begint opnieuw en is een nieuw begin...ik ontwaar nooit meer een vertrekpunt van waaruit ik ontsta als ik ontwaak. Mijn bewustzijn droomt en waakt en laat mij met rust. Bewustzijn voelt geen gehechtheid aan gebeurtenissen, ook niet aan personen of herinneringen hoewel die zich nog steeds onveranderlijk aan mij tonen zoals ze mij vertrouwd toekomen. Ik voel mij onthecht, verlost van wat er in mij speelt en tegelijkertijd voel ik het heel intens. Verwarrend? Vast wel, maar niet als je ontwaakt want er rest slechts één weg die je gaat en die je hebt te gaan; nog maar één mogelijke weg die zich toont. Het is een weg die ik ga en niet een persoon die ik ben op die weg. Die ooit door mijzelf bedachte persoon lijdt en dat is wat ik nu voel maar zij leidt mij tegelijkertijd uit het lijden

dat zij mij al die tijd als persoon liet voelen. Het is tegelijkertijd echt als net zozeer onthecht; het gaat z'n eigen gang. Bewustzijn lijdt niet en zeker niet aan zichzelf; iets, zo niet alles, staat stil in mijzelf en ik noem het maar bewustzijn...hoe heet eigenlijk iets zonder eigenschappen van zichzelf.? Hoe ga je een pad dat niets dan ruimte kent maar geen mogelijkheden tot herkenbare voetstappen zichtbaar maakt ? Ruimte die je kunt gaan verkennen maar waarin niets, maar dan ook niets herkenbaar voor of achter je ligt ? Maar ik ga, ik ben en al het andere is irrelevant...

'...MENSCH, DURF TE LEVEN...'

Een zoektocht heet het voor velen: naar vrijheid, waarachtigheid of misschien wel de ultieme waarheid. Of mensen willen gewoon proeven van de heilige graal die het voor velen lijkt te zijn. Maar ik vind helemaal niets; ik keer alleen maar steeds verder terug...naar mezelf en nergens anders naar toe. Ik vind niets waarmee ik mezelf kan aankleden zoals het bij veel goeroes wel lijkt; een soort goddelijkheid die door volgers in hun wordt gezien. Maar god leeft overal; in de mens, in alle mensen...goddelijkheid schuilt niet in iets specifiek en zeker niet in individuele mensen. Mijn verhaal ging nergens anders over dan het relaas van het afwerpen van de illusie dat ik als individu besta en niet deel ben van het geheel; dat is wat ik mijzelf een leven lang onbewust heb wijsgemaakt omdat onze en daarmee mijn intellectuele wereld zich nu eenmaal zo heeft ontwikkeld. En dat is ook de reden dat je het niet moet willen snappen of al te intellectueel benaderen met intellectuele vraagstukken als .. 'bestaat keuzevrijheid' , 'wat is ultieme waarheid' , 'ben ik werkelijk ongeboren en onsterfelijk' en ga zo maar door. Je hebt daar helemaal niets aan. Misschien heb je er alleen maar wat aan omdat het onmogelijke vragen zijn waardoor het brein wellicht, en misschien wel hopelijk, zich overgeeft aan onwetendheid en het diepere, oorspronkelijke dat in je leeft zich kan gaan roeren en bewegen. Het enige dat werkelijk waar is is datgene dat in je leeft en je stuurt, de weg wijst; ons lichaam en onze emoties hebben geen stuurman nodig op de grenzeloze zee van dit bestaan. Omdat je als zee niet kan verdrinken in jezelf. En dat zeg ik ondanks het gegeven dat ik meer dan 10 mensen heb gekend die 'verdrongen' zijn en een eind hebben gemaakt aan hun fysieke aanwezigheid in deze wereld. Ze zijn verdrongen in de illusie en dat bedoel ik niet als verwijt; als humanist geloof ik onvoorwaardelijk in de autonomie van het individu, hoe gek dit ook zal klinken in een verhaal dat gaat over de illusie van het individu binnen het geheel. Ontwaakt zijn betekent niet dat je geen verantwoordelijkheid meer hebt of neemt in dit leven dat je als individu binnen het geheel leeft. Eenheid/heelheid zit niet in het verhaal van een individu en ook niet in het verhaal van ons bestaan; het zit in wat ons vormt, ons laat zijn en ons en alles om ons heen voortbeweegt. Het is geen verhaal maar toont zich als verhaal door de zintuigen heen omdat de evolutie het zo heeft bedacht en vormgegeven. Maar je kunt je zintuigen synchroniseren met het verhaallose zijn door je eraan over te geven; door te vertrouwen...maar waarop moet je dan vertrouwen ? Juist ja...diezelfde zintuigen die vanaf het vroegste begin al resoneerden met het oneindig goddelijke dat leven heet. Alleen maar door de onechte verhalen die in de loop der tijd zijn verzonnen door onszelf is het vertrouwen in, en daarmee het contact met die zintuigen vervormd en verdwenen. De ultieme waarheid is nergens te vinden in verhalen; zij stroomt al door ons heen als levenselixer, als oerkracht die alleen maar goedheid kent van zichzelf...het accepteert alle keuzes die zich voordoen en gevolgd worden.

ALS JE DIT WILT ZOALS HET IS...ALS JE EINDELIJK DAN TOCH MEEGAAT

Als je eindelijk open gaat staan voor dit bestaan, voor het leven dat je leidt is het geen open staan meer; het neemt je mee en neemt de boel over. Het wordt heel als ervaring die je ondergaat zonder nog het besef van een ervaring die zich afspeelt en je meeneemt. Het wordt alles en opent iets in je dat waarachtig is en volledig natuurlijk aanvoelt...herkenbaar. Schenk hoop op iets beters, anders dan dit, maar weg aan de oneindigheid want hoop brengt je niet waar je wilt zijn. Geef op waar je in gelooft en waar je zo krampachtig aan vasthoudt; een reddingsboei is het namelijk nooit geweest, eerder een anker dat je omlaag trekt en laat happen naar lucht...echt verankeren doet het niet.

..iets, alles opgeven, hoe doe je dat ? Kijk maar eens aandachtig enige tijd naar de schittering van een mooi verlichte dag, focus op een helder verlicht punt en sluit dan je ogen voor een iets langer moment..die schittering zal zich tonen in een heel mooi tegenlicht aan je bewustzijn zonder ogen die fysiek zien. Het plaatje van de werkelijkheid ligt in je eigen bewustzijn opgeslagen als tegenlicht van de werkelijkheid waarin je jezelf beweegt. En ga dit pad nu maar zo tegemoet; in het tegenlicht van je eigen bewustzijn...kijk niet meer alleen met ogen die kunnen zien en waarnemen maar met een helder bewustzijn dat observeert zonder kader of referentiepunt. Dit is het directe zien; de spontane, ongeschonden waarneming die plaatsvindt voordat fysieke ogen beginnen te zien en interpreteren. Er is iets dat aan alles voorafgaat; het neemt je sowieso al mee maar je moet het niet willen zien; omdat je daarmee verder kijkt dan nodig is. Je moet ook niet rechtstreeks naar de zon willen kijken om te weten dat die er is; omdat dat niet nodig is...iets in ons allen weet dat gewoon en dat is voldoende. Zoek niet naar de directe weg maar onderzoek de indirecte wegen waarom ze je wegleiden van je pad. Ontdek wat er niet klopt en wis het uit; ga het uit de weg en was je schoon van de onzin die je jezelf oplegt op het pad dat je tot nu toe bent gegaan.

Denk maar niet dat ik alle onzin die ik achter dit scherm aan het wegtikken ben altijd snap, alsof ik zou weten wat bewustzijn precies is en hoe alles nu precies zit. Of had ik misschien al eens eerder vermeld dat het niet gaat over 'iets te weten komen' ...? Zo ja dan herhaal ik het nog maar een keer. Als je je lichaam niet continue probeert te controleren zal zij vanzelf aangeven wat zij nodig heeft en als je bewustzijn, kenbaar als de werkelijkheid waarin je leeft, niet probeert te controleren zal zij net zozeer aangeven wat zij nodig heeft. Het is een synchronisatie-proces dat zich van je meester maakt waardoor het niet meer nodig is te weten of te controleren wat er gaande is of nodig zal zijn; het leven biedt al het nodige om voort te gaan en stil te staan. Dit loswoelen van de controledwang die zich verstoort in een continue vlucht van uitwegen van de status quo is wat het proces van ontwaken teweeg brengt. Zoeken naar iets anders, mooier en beter dan wat nu gaande is, is vluchtgedrag maar je kunt nergens heen. Hier, nu; aanwezig zijn...dat is het plan van dit moment, het oneindige plan. Ik vraag mij maar al te vaak af waarom ik, de eenvoudige trucker die ik toch echt ben, zulke onmogelijke boeken vol schrijf over bewustzijn en verlichting. Het enige antwoord hierop is dat ik op een ongrijpbare manier ben vervuld door iets dat mij steeds maar door laat schrijven. Omdat ego is geweken uit mijn bewustzijn hoewel ik nog steeds niet zeker weet wat ego dan wel precies is; ik weet alleen dat die dwingende stemmen, dat mechanisme van oordelen en veroordelen van wat er ook maar gebeurt, er niet meer zijn. Dat malen in je hoofd dat iedereen wel kent. Ik heb geen besef meer van dat proces en hoe zich dat ooit voltrok in mijn bewustzijn; ik kan zelfs niet eens met zekerheid zeggen dat het toentertijd een illusie was die ik leefde en beleefde. Ik weet alleen dat de werkelijkheid heel stil is van zichzelf omdat ik niet meer anders ken dan dat. En dat het niet persoonlijk is...dat het niet mijn persoonlijke stilte is omdat ik nu eenmaal ontwaakt ben; ik zie het in alles, overal en ervaar het als hoe de wind mij beroert op een fietstocht door het vlakke Groninger land....je ontwaakt in een wakkere wereld en die is van niemand in het bijzonder omdat hier niemand in het bijzonder aanwezig is.

DE EENVOUD

We zijn de eenvoud kwijtgeraakt, dat denk ik tenminste. Mensen willen afdraaien, bijkomen, retraites volgen en weer mindfull in het leven komen te staan. Maar zelfs in de hectiek van de doorgedraaide wereld waarin ik leef zie ik rust en ervaar ik stilte; het is niet iets dat ik hoef te doen en dus moet het er gewoon al zijn....ondanks dan maar alles wat het niet lijkt te zijn. Ware stilte is geen retraite-belofte en is, gelukkig ook maar, nergens te koop. Het is ook geen voorwaarde trouwens voor een gelukkiger leven; je kunt best zonder...meer dan genoeg mensen de in een hectisch en vol leven voldoende voldoening vinden en plezier beleven aan het najagen van dromen en/of materieel gewin; ieder zo z'n ding. Tof. Ik denk niet dat mensen die heel graag zouden willen ontwaken weten wat het is.. wat het werkelijk inhoudt. Ik weet dit heel zeker. Je leest prachtige, mooie boeken met liefdevolle verhalen over verlichting en bezoekt je favoriete goeroes 'omdat je die zo fijn vind omdat zij uitstralen wat jij wilt'. Zijn zoals die mooie man of vrouw, dat aura van rust en stilte...zo zal het wel zijn en dat dan voor jezelf willen. Om dan te ontdekken dat het nooit zal zijn zoals je je maar zou kunnen voorstellen. Omdat je geen jasje aantrekt maar een jasje uittrekt als je ontwaakt. Ik mis het wel eens, hoewel dat niet echt zo is; ik mis namelijk de eigenschap nog wat dan ook te missen wat ooit was. Maar ik ken het besef dat iets weg is dat mij zo eigen is geweest en daar ben ik me vaak genoeg bewust van...het is ook niet meer dan dat; het lukt niet meer er bij stil te blijven staan. Ik ken ook geen verveling meer, het is gewoon weg. Ook al heb ik niets te doen; stil zitten en observeren voelt fijn omdat ik niet meer de mogelijkheid ken of zoek er van weg te willen gaan. Sentimentaliteit is mij vreemd hoewel ik mij daar ooit zo in heb rondgewenteld. Veel eigenschappen die ooit zo bij mij hoorden zijn mij nu vreemd zonder dat ik ze nog weer kan onderzoeken wat ze voor mij ooit betekenden. Ik ben veel kwijtgeraakt in mijn proces van ontwaken maar ik weet niet wat ik mis...wat overblijft is een leeg kanaal van de voortgang der onvoorziene dingen; mensen en gebeurtenissen die mijn pad kruisen. Ik wil niemand die zou willen ontwaken angst aanjagen maar het is een eenzaam pad. Niet alleen ik verdwijnt; iedereen om mij heen verdwijnt...toch gaat alles en iedereen gewoon door als voorheen. Er is niets meer nodig; een spel spelen en niet willen winnen... je wilt spelen en dat is het; leuk en fijn zoals het is. Wandelen, omdat ik hou van wandelen...nergens naar toe; ik hou gewoon van wandelen en dat doe ik tegenwoordig veel. Stap voor stap; je vindt niets specifiek dat kan duiden waarom alles klopt in elke specifieke stap die je zet. Maar dat ze me dragen .. elke stap versmelt met de ondergrond die de stap verdraagt, accepteert en draagt. Ik weet niet wat mij wacht; wel dat ik elk moment weer een stap verzet. Hier en nu leven; het is geen oefening..deze hele mallemlen die zich om mij afspeelt is mijn hier en nu..die mallemlen verdwijnt niet als je ontwaakt; het is nu eenmaal de carrousel van ons huidige bestaan. Het hoeft ook niet anders te zijn dan het nu is en natuurlijk...veel dingen zouden anders mogen gaan zoals het nu gaat want het is een rommelpotje. Maar het blijft de carrousel van dit bestaan; er is geen bedoeling dat het beter zou moeten gaan. Er wacht geen bedoeling op ons dat het ooit beter zal gaan dan dit, dan nu...evolutie is niet een proces dat kan worden ontkend of veroordeeld; dat is de zotheid ten top. Evolutie is de schepping van elk nieuw moment en als elk moment uniek in haar vorm, en als vorm een continue uitdaging voor de mensheid omdat zij haar wil controleren en beheersen...een onmogelijke missie, gedoemd te mislukken. Omdat elke moment van controle evolution in progress is.

...EN DAT ALLES GEWOON KLOPT...

‘Dat wat klopt’ gaat vooraf aan wat ik bedenken. Je moet je wel goed beseffen dat als je ontwaakt niets meer bezig is met het bedenken van wat wel of niet klopt; je leeft zonder te weten dat iets, deze werkelijkheid, klopt van zichzelf....het is geen weten. Het is heel lang, veel te lang, anders geweest en toen was ik voornamelijk in mijn hoofd bezig met mijzelf en de wereld om mij heen; ik werd daar niet echt blij van en het was vooral heel vermoeiend. Ik was zelfs jarenlang depressief maar dat was niets dan een wervelstorm in mijn hoofd omdat ik niet doorhad wat er werkelijk gaande was; niet wist dat stormen er gewoon zijn om langs te komen., dat ze door je heen waaien en de boel opschudden om te luchten.

Je weet niet zomaar dat er niemand is, dat alles verbonden is met elkaar...; dat je niets dan bewustzijn bent en niets in mij zegt mij dat ik het weet. Het presenteert zich; helderheid laat zich niet vinden daar waar je zoekt en denkt onderweg te zijn....dat unieke, bijzondere moment dat je ineens achterover leunt en het opgeeft.. Omdat je jezelf uitput met al dat zoeken...al dat oneindige denken; ik heb dat zoveel gedaan en het heeft me nergens gebracht. Het was alleen maar een poging mezelf te definiëren maar dat blijkt nu ineens nooit nodig te zijn geweest; wist ik veel. Nee, weet ik nu; ik wist toen maar heel weinig. Ik wist wat mij beknelde en ik wist hoe ik daarvan weg moest lopen, meer was het eigenlijk niet. Ik was een energie-slurper; slecht voor het milieu waarin ik mezelf bevond. In toeren terug gaan naar de juiste snelheid waarop de motor precies goed loopt; dat was wat ik moest doen...en dat is wat ik heb gedaan. Niet meer dat zinloze terugkijken en al helemaal niet in diezelfde lege ruimte vooruit kijken; ik moest gewoon om mij heen gaan kijken en gaan zien, met open ogen, wat zich om mij heen bevond.

Een allegaartje, dat is wat ik veel te lang, al die jaren, ooit zag en verdomd; ik zie het nog steeds... Al het gemopper,gedoe en gezeur om mij heen, het dagelijkse nieuws dat gaat over oorlog en strijd, onrecht en doodslag en het gaat elke dag maar door en door; het trekt zich helemaal niets aan van mijn ontwaakte staat. Bollocks; er lijkt hoegenaamd niets veranderd , zo lijkt het wel..!! Toch gaat het langs me heen maar dat is nooit en te nimmer onverschilligheid, dat is niet wat ik ermee bedoel; ik zie in alles dat het de één tegen de ander is, meningen die elkaar bestrijden, omdat zich dat uitspeelt in de wereld om mij heen. Je kunt er ook voor kiezen geen strijd te voeren, even niet die ander een ander te laten zijn; jezelf niet meer als pakket van meningen definiëren. Het is niets anders dan het loslaten van een idee en dit loslaten is makkelijker dan wat dan ook wat je ooit hebt hoeven doen; het kost namelijk geen energie...vergelijkbaar met het uitblazen van lucht; het ontspant en maakt je vrij en beweeglijker in de vrijheid die je zoekt maar ondertussen allang bent. Uiteindelijk is de vrijheid die zoveel mensen om mij heen zoeken te allen tijde maar een gedachte van eenieder verwijderd...en hoewel die gedachte zich schijnbaar ongrijpbaar uitspreekt in je hoofd houd je haar toch in je hand en is zij slechts een speldenprik verwijderd van de ruimte waarin je graag zou willen zijn.

Maar zo makkelijk gaat het natuurlijk helemaal niet; want zeuren en inkleuren van gebeurtenissen en mensen, dat is de vertrouwde menselijke natuur die we allemaal zo goed kennen...

(...zucht...)

Ontwaken is het onthecht raken van HET verhaal dat gaande is; je gaat mee, zelfs in dat verhaal, maar je gaat echt alleen maar mee. Als de wind die bomen losrukt en huizen verpulvert; zij kent helemaal geen doel met haar aanwezigheid en geen richting waar zij heen wil...ze wil blazen, ronddraaien en dat is het. Ik wil hier gewoon zijn en terwijl ik hier ben blaas ik om mij heen met wat woorden die ik ken en gedachtes die zich aan mij presenteren...het gaat zonder doel en niet meer in een specifieke richting. Het is eenvoudig omdat het geen energie kost om aanwezig te zijn; het is namelijk niet iets dat ik hoef te doen van mijzelf. En in die aanwezigheid kan ik doen en laten wat ik wil; denken, handelen, oordelen en veroordelen...het verandert niets aan wat ik in eerste instantie al ben; aanwezig, moeiteloos want ik ben hier al ... moeiteloos aanwezig.

Ik ben veranderd; noem het maar teruggedraaid. Ik zou net zo kunnen zeuren en inkleuren als waar ik net over heb lopen zeuren en weet je wat: ik doe het nog steeds...you bet i do !! Maar ik weet waar het vandaan komt en ik laat het toe en het verdwijnt en lost op voor ik het door heb. Ik heb mezelf moeten ontrafelen in het hele proces dat ontwaken wordt genoemd...was het altijd leuk ?

Hell no !!

Ik heb moeten gaan doorzien dat ik zelluf alles deed en bedacht terwijl ik een leven lang anderen bedacht die mij in de weg liepen, van alles aandeden, me niet begrepen en ach,..ga zo maar door. Maar er was nooit die denkbeeldige wereld om mij heen die ikzelf fabriceerde en bedacht; ik hoefde alleen maar naar mezelf terug te lopen om dat te zien terwijl ik niets dan weglopen deed...van mezelf en van de wereld waarin ik leefde. Ik ben teruggelopen en heb die stappen gezet en ik noem het moedige stappen; ik heb mezelf opgegeven en laten gaan voor een vrijer, opener, ontvankelijker verder gaan; door mentaal stil te gaan staan. Dat ene moment; meer had die openheid niet nodig om het duidelijk te laten zijn...ik hoefde alleen maar in te haken en het lijntje nergens meer los te laten.

NERGENS HET VERSCHIL MEER IN HERKENNEN...

Ontwaken is een proces dat je moet aangaan en ik leg gewoon mijn ziel open in dit verhaal dat ik hier nu opschrijf...omdat ik het fijn vind hierover te schrijven en het er voor mij ook gewoon echt toe doet dit te delen. Want voor je t weet heb je je leven bijna uitgeleefd en niets anders gedaan dan gedachtes en ideeën creëren die pijn doen en je niets dan hebben gehinderd te zijn wie je werkelijk bent...such a shame and such a waste.

In het hele proces van ontwaken moest er nog veel gebeuren en maar al te vaak heb ik mij in die tijd voorstellingen gemaakt van hoe het zou zijn; waar ik zou uitkomen. Maar je komt het helemaal niet te weten; er loopt gewoon iets weg uit je cirkel van bewustzijn, steeds weer en steeds meer en dat is het dan. En laat het alsjeblieft duidelijk zijn; ik voel geen behoefte mensen mee te nemen op mijn pad; ik bespeur geen intentie in mij mensen te helpen ontwaken of te vertellen wat verlichting nu werkelijk inhoudt. Deelgenoot zijn van mijn pad, mijn verhaal; meer heb ik niet te bieden...ik laat eenieder vrij ervan te vinden wat er van is te vinden, misschien heb je er wat aan en misschien niet. Ik wil gewoon een verdomd mooi verhaal vertellen dat gaat over iets dat voor mij het verschil heeft gemaakt; ook en zelfs al is er geen verschil meer te bespeuren.

.....

.....

Elke ochtend weer ben ik me bewust van mijn wakkere kant die registreert dat ik droom terwijl ik slaap en mij vertelt over mijn schijnbare afwezigheid terwijl ik sliep. Het is telkens weer dat schijnbaar nieuwe begin waarmee ik aanvang en elke ochtend word ik wakker in dit tijdloze begin dat zich aan mij presenteert. Mijn verleden doet hetzelfde als ik terwijl ik waak en slaap; heel soms wordt het wakker en dan vertelt het mij iets. Niets dan een tijdelijk verhaaltje dat aan mijn horizon verschijnt. Het biedt geen hand meer mee te gaan terwijl ik allang kijk naar het nieuwe van de dag dat zich laat zien..dat mij laat zien. Ik mis het soms, dat verleden, die herinneringen, hoe ze ooit voelden en mij konden raken en ontroeren en toch is het niet meer dan een besef....het ligt verborgen in eigenschappen die mij zijn ontglipt: nostalgie, sentimentaliteit, weemoed. Het zijn gevoelens die mij vreemd zijn geworden, alsof ze zijn ontsnapt en mij niet meer zien staan. Het moet leeg klinken, deze verlichte staat waarover ik spreek want veel valt weg wat voor mij zo lang vertrouwd leek en ooit toch ook zeker fijn voelde om te voelen en ervaren. Er is niets specifiek dat die ruimte vult en daarmee de leegte vervangt; het blijft een lege ruimte die in mij rond waardt. Het toont zichzelf consequent als een nog onbeschreven blad en ik kras daarin gewoon wat weg omdat het mag en kan en sowieso wel gebeurt...zelfs niets krassen blijft krassen; het hoeft nergens meer aan voorwaarden te voldoen.

Ik ken de wereld niet meer anders dan zoals ik mezelf nu ken; te lang bleef ik vooral bij mezelf, omdat dat nodig was en dat weet ik pas nu. Ergens in dit proces is mij iets ontglipt dat ik niet doorhad omdat mijn focus heel lang naar binnen toe was gekeerd omdat daar iets gebeurde; omdat het leek alsof het alleen maar te maken had met een innerlijk proces dat alleen maar mij aan leek te gaan. Maar alles buigt mee omdat het focus op die persoonlijke weg die ik had te gaan geleidelijk aan mij losliet en buiten mijzelf ging staan; het blijft lastig in woorden te vangen wat ik nu zie, weet en ervaar....alles buigt en verandert mee; ik ben hier niet alleen en er is nooit één specifieke persoon die ontwaakt. Ontwaken is alles meenemen omdat alles meegaat; het is zelfs geen meenemen, het is inhaken als dit..niets, niemand, nergens kunnen loslaten omdat je doorkrijgt dat je ze nergens kunt achterlaten; geen reservebank voor afvallers die niet voldoen aan de norm. Wat zich in mij heeft gestabiliseerd en genesteld heeft niets met mij als persoon of wie dan ook in het bijzonder van doen. Het toont geen personen maar alleen maar gebeurtenissen die komen en gaan; zoals elke persoon die ik ontmoet niets is dan een gebeurtenis die komt en gaat. En ik ontmoet ze allemaal als in een vluchtig samenzijn waarmee ze mij net zo snel verlaten als dat ze mij hebben ontmoet. Het is wat je je eigen moet maken als je ontwaakt want je maakt geen contact meer; je ontmoet elkaar alleen nog maar als contactpersonen in een onpersoonlijk contact. En toch ontmoet ik iedereen die ik tref; elke ontmoeting is dit aanwezige zijn met elkaar en aanwezigheid kent geen scheidlijnen die iets dan ook begrenzen. En al zou ik het willen veranderen, terug naar wat ooit zo vertrouwd was, het gaat gewoon niet meer; iets onveranderlijks heeft mij meegenomen, overgenomen. Het voelt leeg en zo is het eigenlijk ook maar ik ken het niet meer als leegte. Verlichting is wat het brein niet aan kan en verwerpt; de afwezigheid van een doel om naar toe te gaan. En met elk doel dat wegvalt lost er steeds meer van het ego op dat ergens heen wil en bovenal ergens vanaf wil. Ego is weerstand tegen de status quo maar ik hou juist van de onveranderlijke staat van elk onvoorspelbaar nieuw moment; laat mij maar zijn waar ik nu ben. Zonder die weerstand die ik zo goed heb leren kennen voor ik ontwaakte ben ik andere dingen gaan zien en dingen anders gaan zien. Het was niet meer iets dat ik zocht, wat paste in een plaatje die ik zelf had bedacht en daarmee werd de wereld en de gebeurtenissen die daarin plaatsvonden vrij; vrijer dan ik ze voorheen liet zijn. Het klinkt misschien raar maar niet ik ben bevrijd door te ontwaken; het is juist alles buiten mij dat ik, door te ontwaken, heb losgelaten en zichzelf heb kunnen laten zijn. En het is nu, zo overduidelijk, het enige logische dat ik hier nog heb te doen....

DIT VRIJE BESTAAN

Je bent het niet zomaar; ontwaakt, vrij en uiteindelijk onthecht. Ego dicteert zoveel; wie en hoe je bent, hoe je denkt en handelt en ego bepaalt jouw blik op de wereld om je heen. En daarmee is de cirkel weer rond want jouw blik op de wereld om je heen bepaalt weer je handelen en ideeën voor vervolgstappen die zijn te nemen en zo gaat het maar door en blijft het en blijkt het een web te zijn waar je onbewust in gevangen zit en in verstrengeld raakt. Iets zal de cirkel moeten doorbreken, als je dat tenminste wilt. Ik heb veel satsangs en retraites gevolgd in het verleden en weet dat er zoveel mensen zijn die maar zoeken en blijven zoeken en hopen op een uitweg, een bypass, maar het nergens lijken te kunnen vinden. Maar het is geen bypass...geen weglopen, niet doen; probeer dit meelopen uit, dit meegaan....; en laat het meebuigen.

Wat ik leuk vind is hierover schrijven en dat is dan ook wat ik blijf doen zolang het leuk blijft om te doen. Ondertussen blijf ik gewoon zien wat zich afspeelt om mij heen; veel onnodige onzin die ik hoor, soms hoef je bij iemand maar op een knopje te drukken of het verkeerde te zeggen en dan begint het ego-geratel als vanzelf en ik vind het prima hoor; doe wat je wilt doen en zeg wat je wilt zeggen maar ik vind het dodelijk vermoeiend bij tijd en wijle....omdat ik mij er niet meer van kan afwenden. Ik zou heel veel zinnigs tegen heel veel mensen kunnen zeggen maar daar gaat het voor de meeste mensen helemaal niet om; zij willen afblazen en ik snao het wel dat zij dat niet kunnen of willen stoppen. Dit is nu eenmaal de werkelijkheid waarin ik ben ontwaakt; ontzettend veel onzinnige en onnodige drukte in de wereld waarin ik me begeef zonder dat ik die drukte nog ken of snap want samsara blijft gewoon still at play...

en dus...hoeveel vrijheid zit er nu eigenlijk in DIT VRIJE BESTAAN ?

Het zou me werkelijk waar een worst wezen; samsara zal altijd z'n ding blijven doen. Het verhaal dat in de wereld gaande is zal zich weinig aan gaan trekken van wat ik heb te vertellen en wat werkelijk ter zake doende is. Wil je weten wat verlichting is dan zul je je eigen verhaal moeten loslaten want daar begint het mee. Maar wat je zult moeten en ook zult gaan ontdekken is dat jouw verhaal niet een persoonlijk maar een universele verhaal is; niet iets van iemand in het bijzonder en uiteindelijk laat je niets persoonlijks los dat je zult laten varen. Je wordt als het ware stuurman op je eigen tocht waardoor je je eigen eigenheid laat varen door los te laten wat je belemmert en je begint op een herkenbare rivier waarop je koerst....maar je koerst richting open zee, zelfs zonder dat je het zelf doorhebt. Die rivier toonde nog bakens waardoor je wist hoe te koersen maar op de open zee, zonder weg nog terug, ga je zien dat er niets is dan een oneindige zee...ontelbare druppels die zich bevechten golven te willen worden. Maar het is slechts de wind die bepaalt waar je terecht komt; of je mee mag deinen als golf of midden in de oceaan in de ontelbaarheid belandt. Alles en iedereen is de zee waarin je rondvaart en je ziet..ik zie..dat iedereen meevaart en meedeint.

ER IS UITEINDELIJK HELEMAAL GEEN ENKEL VERHAAL GAANDE...

Ik heb vroeger jarenlang gemediteerd; niet heel regelmatig maar toch...zo af en toe je momentje pakken om maar voor even rust te vinden voor jezelf. Dat is tenslotte de essentie van mediteren en het werkt als je maar oefent en de discipline vindt die daarvoor nodig is. En na dat half uurtje dat je voor jezelf hebt genomen begint alles weer gewoon van voren af aan. Zo gaat het nu eenmaal, voor de meeste mensen althans. Zelf zit ik nog maar zo af en toe stil; ik heb het niet meer echt nodig. Maar als ik het doe dan is het anders dan het vroeger was; ik ga nu zitten en observeer wat zich afspeelt...absolute stilte, direct en ik neem gewoon waar wat aanwezig is. Ik ken geen enkele methode, ik ga gewoon zitten op mijn meditatie-krukje en dan zet stilte zich in. Niet omdat ik heel goed kan mediteren, het is zelfs nooit persé mijn ding geweest, maar het gebeurt gewoon en het voelt fijn en is heel ontspannend. Mensen van mijn leeftijd kennen vast nog wel de tijd dat de programma's op tv rond 12 uur 's-nachts ophielden uit te zenden en dan verscheen er een rond beeldscherm met heel veel kleuren en ineens zette een pieptoon in; die ging door totdat de programmering 's-ochtends weer begon. En zo mediteer ik tegenwoordig; niet met een brom- of pieptoon maar met een continuüm die zich harmoniseert met hoe ik mij voel, ...en dat voelt fijn. En ik hoef daar niets voor te doen en dat is best tof.

Als ik zo stil zit is dat de wereld zoals die zich aan mij kenbaar maakt en dan heb ik het niet over een verhaal dat zich daarin afspeelt. Ik ervaar wat in mij opkomt; wat zich daar afspeelt aan gevoelens, bewegingen die zich roeren. En als je heel geoefend bent geworden in mediteren zou je kunnen herkennen wat bewustzijn werkelijk is; dat het dit altijd aanwezige waarnemen is. Het neemt alleen maar een innerlijk, persoonlijk verhaal waar; dat wat in je leeft en zich als werkelijkheid manifesteert. Die hele eigen, persoonlijke waarheid die is voor iedereen weer anders, maar iedereen bezit de gave tot reflectie; dit terugkeren naar dit onvoorwaardelijke moment dat waarnemen heet....het is niets persoonlijks. Het is het enige dat onveranderlijk in eenieder van ons aanwezig is en het wordt nergens door aangeraakt, beroerd of gemodificeerd...het enige continuüm dat onveranderlijk aanwezig is. En zo zijn wij als continuüm als mens allemaal aanwezig; niet in een zelfbedacht verhaal maar in de ervaring als het gehele verhaal; en dat verhaal verspringt alleen maar, het is een oneindig verhaal omdat het begin alleen maar begint, en dat telkens weer en niets doet dan dat. Je moet jezelf uitkleden om onwaarheid te ontdekken en je moet het willen gaan ontrafelen waardoor je de werkelijkheid kunt omarmen door het te belichamen; omdat het lichaam geen onwaarheid kent van zichzelf. Geen enkele gedachte maakt deel uit van het lichaam dus zeg mij maar wat zij dan is behalve als die vergankelijke gedachte die zij is....

Gedachtes zijn als waterstofdamp, kronkelend uit een pijp; vergankelijk en ongrijpbaar..je kunt ze niet vangen of inplakken in een plakboek vol herinneringen. Het leven dat zich afspeelt is net zo vluchtig; elk moment van het willen vastgrijpen mis je het moment van vastgrijpen zelf, en daarmee loop je niets dan achter de wortel aan die je wilt vangen ..het is dit 'niets meer vasthouden' als leidraad om verder te gaan. Verder gaan als bewustzijn wordt stilaan steeds meer stilstaan in dit verder gaan...en zo ga je je pad. Je overall druk over maken blijkt niet meer dan een optie; een keuze-momentje, tijdverdrijf...wat overblijft als je ontwaakt is 'je niet meer druk maken' omdat die eigenschap verdwijnt. Maar het is nergens nonchalance zo het zo al misschien zou klinken. Betrokkenheid bij wat zich afspeelt komt juist op het eerste plan omdat je dit ontwaakt als het enige plan, het uiteindelijke, onvermijdelijke pad dat je hebt te gaan; het zo laten zijn en zien waarom het is zoals het is...dit leven omarmen als het goddelijke plan dat zich afspeelt. Het is het omarmen van de onvermijdelijkheid, de onvoorspelbaarheid en daarmee als vanzelf de oneindigheid: van het leven en daarmee tegelijkertijd van jezelf. Als de wortels van een grote eeuwenoude eik heeft dit

gevoel zich genesteld in mijn bewustzijn en het heeft eerst moeten wortelen maar dat deed het uit zichzelf...het liet me vrij mee te willen gaan en dat heb ik gedaan. Ook al was het 'coute que coute' : ook al was het 'alles willen laten gaan, loslaten, loslaten en jezelf laten gaan'. Van alles wat vertrouwd was, tot een bepaald moment en dat, dat ene moment was mijn keerpunt; het was geen keerpunt die mij bracht waar ik nu ben maar het keerpunt dat ik simpelweg doorkreeg wie en waar ik ben. En zo kreeg ik simpelweg door dat dit plan klopt en dat god zich alleen maar zo kenbaar maakt; als mij, in het bewustzijn waarmee ik waarneem en de wereld der dingen tot mij neem. Het is volledige ontspanning omdat het leven tot je nemen zoals het komt geen spanning kent en geen inspanning vergt; het kent geen weerstand en komt natuurlijker dan je voor mogelijk kunt houden...ik kan het niet zien, nergens vastgrijpen of mij toe-eigenen als het mijne; het biedt mij nergens houvast omdat dat niet meer nodig blijkt te zijn. Het laat alleen maar los en in de wederkerigheid van dit samenzijn ben ik los en vrij in de samenhang der dingen die zich afspelen.

De geest als zodanig kent rust noch vrede, en als de geest rustig is, bestaat er helemaal geen geest meer.

Het meest universele verlangen van de mens is buiten elke twijfel wat alle mensen spontaan verklaren: 'Ik wil geestelijke rust'. Dit betekent dat activiteit van de geest nooit ons uiteindelijke verlangen is. Maar in zijn volslagen onmogelijkheid zich te bevrijden uit de klauwen van de geest, koppelt hij de geest ook aan het verlangen naar absolute Rust, en denkt vervolgens daarvan te kunnen genieten. Maar helaas, als de geest van alle activiteiten bevrijd in contact komt met de zo verlangde Rust, valt de geest samen met die Rust waarin hij oplost, om zo terug te keren tot zijn ware aard.

Daarom zoekt iedereen, bewust of onbewust, naar zijn ware aard.

(uit: Notes on Spiritual Discourses of Shri Atmananda, vertaling Justus Kramer Schippers)

RESUMÉ VAN HET ONVERMIJDELIJKE DAT EENIEDER WACHT

Als je sterft leg je onvermijdelijk je ego af en zo ontwaakt iedereen op een bepaald moment uit z'n eigen verhaal. En eigenlijk gebeurt er niets dan dat je uiteindelijk de tijdsdimensie aflegt die oorzaak en gevolg vastlegt in een verhaal waarin je je persoonlijke eigenheid creëert, gescheiden van een wereld die zich om je heen beweegt. Hele jonge kinderen hebben en kennen dat niet; die doen iets en dan gebeurt iets en meer is er niet voor hun dan die beleving. Voor hun is alles een gebeurtenis, im Grunde is alles dezelfde gebeurtenis. En als je zo kijkt naar de beleving van een kind die alles nog moet ontdekken en uitvinden, kun je zien en voelen waar dit verhaal dat ik tot hiertoe heb verteld over gaat. Ik vertel alleen maar over wat ik weet en nu zie en ervaar als deze gebeurtenis, mijn werkelijkheid; ook slechts niets dan een verhaal, mijn persoonlijke verhaal waaruit begin en einde simpelweg zijn verdwenen; het liet ergens los want zo lijkt het .. en zo is het. Ontwaken is een ontwenningsskuur waarin je afkickt van je eigen ego-gedrag en denken en dat heeft gewoon tijd nodig. En als met elke verslaving valt slechts een behoefte weg; een behoefte die onbewust in het denken ligt opgeslagen en die zichzelf continue bevestigd wil zien. Behoeftes gaan nooit ook maar ergens naar toe maar altijd ergens vandaan; weg van onrust die bevrediging van die behoefte in de weg staat. Het proces van ontwaken is die onrust zien, kennen, begrijpen, toelaten en loslaten; en in exact die volgorde. Dan wordt vanzelf duidelijk dat die onrust onzinnig en onnodig is en al die tijd is geweest. Ik ken ondertussen genoeg verhalen van ..pats, boem, ineens en verhalen die niet zo lang nodig hadden als ik, 5 jaar on the road, maar dat maakt helemaal niets uit want ook

ik, vanaf dag één, hoefde nergens meer naar toe en ging nergens meer heen of vandaan. Je leert, als je leest over ontwaken, advaita, verlichting of hoe het maar heet dat je je gedachtes moet loslaten en dat je zo aankomt in de gedroomde staat van verlichting maar dat gaat helemaal niet. Omdat elk willen een gedachte is die hier en daar construeert en daarmee gelijktijdigheid en oneindigheid buitensluit. Het zijn begrippen die je niet kunt bedenken, ik kan ze voor mezelf zelfs niet eens construeren en je moet jezelf terdege beseffen dat waarachtig loslaten een non-activiteit is die zich alleen maar openbaart als je ontwaakt. Maar het toont zich, permanent, in dit hier en nu ..‘as we speak’.. en laat zich zien als je gewoon kijkt en niets dan kijken toelaat en laat zich voelen als je alleen nog maar voelen toestaat...aanwezig in de bron van dat wat gebeurt zonder invulling of interpretatie. En daar kun je niet heen want dat staat altijd aan. Als je ontwaakt is de invulling van wat er gebeurt een leeg hulsel en niet iets dat de werkelijkheid beschrijft maar wat de werkelijkheid laat zijn zoals het is. Spaties tussen woorden en stiltes tussen gebeurtenissen in vertellen hetzelfde verhaal als de woorden en die gebeurtenissen zelf; stilte vertaalt zich in woorden die de stilte omvatten en kleur geven en zo draait alles om ons rond en creëert betekenis vanuit zichzelf en houdt de boel gaande zoals het vertrouwd is en vertrouwd lijkt. En dat is waar het ego naar zoekt; ...naar dat wat vertrouwd lijkt en veilig voelt en het is dit koortsachtige zoeken dat de mallemlen van ons dagelijkse leven in stand houdt en onzekerheid creëert.

Je kunt hier niet uit; er is geen uitweg waar je naar toe kunt. Je kunt niet wegsterven, verdwijnen, oplossen of wegsterven. De kwantum-theorie, de meest ongrijpbare theorie ooit door mensen ontworpen, biedt al een kijkje in de ongrijpbaarheid en tegelijkertijd de onveiligheid van het universum en de werkelijkheid die ons omringt. Omdat zij aannames die onmeetbaar en onzichtbaar zijn heeft geïntegreerd in tot nu toe bekende vergelijkingen en alleen maar zo dichterbij gekomen zijn bij het verklaren van de werkelijkheid dan ooit tevoren. Zwarte gaten, virtuele werkelijkheid en dat we, als mensheid, voor meer dan 80% bestaan uit virtuele deeltjes...het gaat voor nu te ver om hier dieper op in te gaan maar ik zou hier veel meer over willen schrijven weet ik nu al.

Er is een weten dat onveilig gewoon is zoals het is, wat los is en rondwaart; mijn denken is getransformeerd en kijkt en ziet als dit kijkende, ziende zijn...meer is er niet. De zekerheid van ‘iets zeker weten’ is geen ding dat zich ‘aan toonder’ uitbetaald als toegevoegde waarde aan je persoonlijke bezit. En ik merk dat ik voor het meest fundamentele, het meest onwrikbare dat ik zou willen vertellen de woorden nauwelijks kan vinden. Ik, jij; we kunnen hier niet uit...het is niet alleen de bedoeling dat we, hier/nu, doorkrijgen dat we niets dan aanwezigheid zijn maar dat we voor altijd niets dan die aanwezigheid zijn. We kunnen nergens heen...alleen mensen bedenken mensen en creëren wensen. We zijn zo nietig, heb je dat weleens bedacht als je naar de sterren kijkt op een onbewolkte avond ? Wat wij ook maar ontdekken over of vinden van het universum om ons heen beroert of verandert geen enkele ster die ons betovert. De zon, de aarde, Pluto, Mars...niets, geen gedachte die ze anders of beter maakt; het hangt allemaal maar wat rond. Ze zijn er gewoon en dat heet aanwezigheid en dat is wat het is en hier is. Afwezigheid is een gedachte en ook niets meer dan dat...wat blijft er van jezelf over als je niet meer denkt ? Wie of waar ben je nog als je voor even helemaal niet meer bedenkt wie of waar je bent ..?

DOEI .. !!

Ik vind het wel mooi zo; oneindig doorgaan is nergens de bedoeling geweest maar ik kan mezelf maar moeilijk afstoppen. Ik vind het leuk te schrijven zoals ik doe; het kent volgens mij helemaal geen begin en daarom is het zo moeilijk een einde te vinden...het moment dat het genoeg is geweest en dat je je beseft dat alles is verteld wat je hebt willen vertellen. Ik ga het missen, dat weet ik nu al, maar binnenkort zet ik mijn verhalen online en dan begint een nieuw verhaal....zonder mij, zonder schrijver, alleen nog maar met

Horse
Power
Harrie

Trucker

Levensgenieter

en niemand in het bijzonder

want niemand heet echt zo